

Bronislovas MATELIS

Prieš 30 metų, kai Sausio 13-osios naktį buvau Parlamento rūmuose, apskritai negalėjau net pasvajoti, ar minėsiu šią datą, kur būsiu ir apskritai ar būsiu. Žmogus negali tiek daug metų į priekį planuoti ir svajoti.

Dabar bandau modeliuoti, ką turėjau tuo metu pagalvoti, jeigu kas būtų pasakęs, kad šią mūsų valstybei svarbią dieną, po 30 metų, sutiksiu žvelgdamas į tuščią Nepriklausomybės aikštę prie Seimo, o man bus rekomenduojama bendrauti su žmonėmis tik per atstumą, gal dar telefonu, ir vengti gyvo kontakto su žmonėmis.

Man bus leista tik uždegti žvakelę ant Seimo viešbučio palangės.

Būčiau sakęs, kad mus kažkas tikriausiai vėl okupavo ir todėl riboja mūsų teisę bendrauti ir minėti šią dieną.

Prieš daugiau nei savaitę mano kaimynas Seimo posėdžių salėje susirgo koronavirusu, o man nustatė žemos rizikos kontaktą su sergančiuoju. Manęs neizoliavo, dirbti galiu, tačiau rekomendavo vengti artimesnių kontaktų. Todėl ir jaučiuosi šią dieną lyg būčiau pusiau uždarytas ir galėdamas tik Seimo viešbutyje ant palangės uždegti žvakelę. Vienas.

Ši liga – dar vienas sunkus išbandymas. Ar pasirengę, ar jau išmokome dabar pasiaukoti dėl vyresnių ar šiaip lėtinių ligų turinčių žmonių? Ar padėsime medikams ne vien tik gražiais padėkos užrašais ant plakatų, bet ir stengdamiesi, kad kuo mažiau žmonių patektų į ligoninę? Reikia labai nedaug – pabūti mėnesį kitą be mums jau įprasto nerūpestingo gyvenimo.

Per tuos 30 metų sukūrėme tikrą stebuklą, valstybė žengė tokį didelį žingsnį į priekį, kad pradėdu realiai suvokti, jog atgal nebegrįšime. Ir kai pažvelgiu į Baltarusiją, vėl pagalvoju – oi, kiek dar jiems teks pakelti išbandymų! Laisvė jiems tik sudarys galimybę rinktis, o pagundų pusiaukelėje sustoti bus tikrai labai daug.

Buvusieji tą naktį Parlamente nesame didvyriai, nes tie įvykiai mus gal tik užgrūdino, leido greičiau subręsti, išgrynino galvelėse vertybes. Didvyriai tie, kurie žuvo ar buvo suluošinti. Jiems reikia nusilenkti. Iki žemės. Jų auka padėjo sukurti stebuklą, į kurį iki šiol su pagarba žvelgia kitų valstybių žmonės. Ypatingai dabar, kai Rusija vėl pradėjo savo karo žygius į kaimynines valstybes. Tai liudija, kad mes laiku suspėjome iššokti iš to agresijos traukinio.

Pamenu tos nakties jausmą, kai per vietos radiją pranešinėjo, kad jau atvažiuoja tankai prie Parlamento, vėliau – ne, pravažiavo, dar vėliau pranešimai apie žuvusiuosius. Ir mums tuomet labai norėjosi šokti su savo metaliniais strypais per langą ir bėgti ten, kur tankai žmones traiško ir kur šaudė. Nors persiplėšk!

Tą naktį pirmajame aukšte esančiame poste buvau su savo broliu Kazimieru. Jis – buvęs desantininkas, bet tai nebūtų buvęs kažkoks privalumas, jeigu mus būtų puolęs iki dantų ginkluotas sovietinis būrys “Alfa”. Parlamento gynėjai turėjo tik keletą automatų, o didžioji dauguma buvome apsiginklavę tik drąsa.

Dar labai stipriai širdis virpino prie pagrindinio įėjimo ant aukštų metalinių konstrukcijų užsikorę žmonės, mojuojantys, šaukiantys “Laikykites, už Lietuvą!”, ir mėtantys mums cigaretes. Tiesą sakant, niekuomet nerūkiu, bet ką jiems paaiškinsi...

Nesu senas bambeklis, nuolat priekaištauojantis jaunimui, esą jis nedėmesingas, nebesupranta, kas tuo metu įvyko, esą turėtume visi kartu tik liūdėti, nors būtent tų dienų įvykiai ir nulėmė, kad realiai gimė ir pradėjo augti išsilaisvinusi mūsų valstybė. Tai mūsų valstybės Pergalės diena.

Galvoju, kad mūsų reikalas apie tuos įvykius kalbėti, juos prisiminti ir kitiems priminti, o jaunimas jau budi. Nuolat budi. Ir daro tai kuo puikiausiai. Jeigu reiks, jie tikrai ateis.

Get real time update about this post category directly on your device, subscribe now.

[Subscribe](#)